ज्ञासुरहोरात्राभिमानिभिः देवैः सह सङ्गतिं कृतवान्। 'तं' जनकं प्रति, ते देवाः स्वत्फलमेवं 'ऊचुः', 'यः' कश्चित्, अस्मान् अहोरात्रदेवान्, 'वेद' सावित्राग्निरूपत्वेनोपास्ते। सोयं पुमान् स्वकीयं 'पाप्मानं', 'विजहत्' परित्यजन्, 'एति' सञ्चरति। अपमृत्युराहित्यात् 'सर्व्वं', अपि 'आयुः,' प्राप्नोति। अन्ते च 'स्वर्गं लोकमभिजयति'। 'अस्य,' स्वर्गलोके कदाचिदपि 'अन्नं', 'न क्षीयते', 'इति' एवमुपाख्यानेन फलं प्रशस्य श्रुतिः॥

(१७) स्वयमेव वेदितुस्तत् फलमाह। "विजहद्ध वै पाप्मानमेति। सर्व्वमायुरेति। अभि स्वर्गं लोकं जयति। नास्यामुष्मिँल्लोकेऽन्नं क्षीयते। य एवं वेद" इति॥

(१८) पुनरपि फलं विशदीकर्त्तुं कस्यचिदृषेर्वृत्तान्तमुदाहरति। "अहीनो हाश्वत्थ्यः। सावित्रं विदाञ्चकार॥ १०॥ स ह हंसो हिरण्मयो भूत्वा। स्वर्गं लोकमियाय। आदित्यस्य सायुज्यम्" इति। अहीननामकः कश्चिदृषिः अश्वत्थनामकस्य मुनेः पुत्रः। 'ह' शब्दस्तत्प्रसिद्ध्यर्थः। स मुनिः एतं सावित्राग्निं स्वस्वरूपत्वेन ध्यात्वा 'विदाञ्चकार' साक्षात् कृतवान्। 'सः', खलु देहान्ते सुवर्णदेहः 'हंसः', 'भूत्वा', 'स्वर्गं', प्राप्य 'आदित्यस्य', 'सायुज्यं' तादात्म्यं प्राप्तवान्॥

(१९) वृत्तान्तमुदाहृत्योपासकस्य फलं विशदयति। "हंसो ह वै हिरण्मयो भूत्वा। स्वर्गं लोकमेति। आदित्यस्य सायुज्यम्। य एवं वेद" इति॥